

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Quæstiones, Qvæ Dispvatæ Dicvntvr, & Quæstiones
Quodlibetales, siue Placitorum eiusdem S. Thomæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

Vtrum prædestinatis sit certa sua prædestinatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72780)

gratiae, neque ex defectu dantis gloriam, quod habens gratiam gloria priuetur: sed ex defectu recipientis in quo impedimentum interuenit.

AD QVARTVM dicendum, q̄ ex hoc ipso qd̄ ponit aliquis esse praescitus, ponitur nō habiturus finalem gratiam, cum cognitio Dei feratur super res futuras, sicut super praesentia, vt alibi dictū est. & ideo sicut hoc quod est non esse habiturus finalem gratiam, est impossibile ei quod est esse praedestinatum, quamuis sit in se possibile: ita esse habiturus finalem gratiam, est impossibile ei quod est esse praescitum, quamuis in se sit possibile.

AD QVINTVM dicendum, quod non est defectus ex diuina scientia, quod tale scitum à Deo nō sit necessarium simpliciter, sed est defectus ex causa proxima. Aeternitatem autē, vt sit sine principio, & sine fine sine durans in medio, habet praedicta necessitas ex diuina scientia quae est aeterna, nō ex causa proxima, quae est temporalis, & mutabilis, & ideo non est simpliciter necessaria.

AD SEXTVM dicendum, q̄ quamuis de ratione finiti numeri nō sit quin possit esse aliquis maior: tamen hoc potest esse ex aliquo alio. s̄ ex immobilitate diuinae praescientiae vt in proposito apparet. sicut quod aliqua quantitate in rebus naturalibus accepta non possit alia maior inueniri, non est ex ratione quantitatis, sed ex ratione rei naturalis.

AD SEPTIMVM dicendum, q̄ bonitas diuina non communicat seipsum nisi secundum ordinem sapientiae. hic est enim optimus communicandi modus. Ordo autem diuinae sapientiae requirit, vt omnia sint facta in numero & pondere & mensura, vt dicitur Sap. 9. & ideo conuenit diuinae bonitati, vt sit certus praedestinatorum numerus.

AD OCTAVM dicendum, q̄ sicut ex dictis patet, quis de quolibet absolute cōcedi potest, qd̄ Deus potest eum praedestinare vel non praedestinare, in supposito quod praedestinauerit, non potest non praedestinare vel e conuerso, quia non potest esse mutabilis. & ideo d̄ cōter quod hec, Deus potest nō praedestinatum praedestinare, vel praedestinatum nō praedestinare, in sensu cōposito est falsa, in diuiso vera. & ideo omnes locutiones illae quae sensum cōpositum implicent, sunt falsa simpliciter. vnde non est cōcedendum, quod numero praedestinatorum possit fieri additio vel subtractio, q̄ additio praesupponit illud cui sit additio & subtractio illud a quo subtrahitur: & eadem ratione nō potest cōcedi, qd̄ Deus possit plures praedestinare quā praedestinet vel pauciores. nec est simile qd̄ inducit de factione, q̄ factio est actus qd̄, q̄ terminat ad effectū exteriorē, & ideo qd̄ Deus facit primo & post non facit aliqd̄, nō ostēdit aliqd̄ mutationē in ipso: sed in effectū solū: sed praedestinatio & praescientia & h̄mōi sūt actus intrinseci quibus nō potest esse variatio sine mutatione Dei, & ideo nihil qd̄ ad variationē horū actū pertinet, cōcedi debet.

AD NONVM autem & decimum, patet responsio per hoc, quod procedunt de potentia absoluta non facta aliqua praesuppositione.

AD VNDECIMVM dicendum, q̄ illa intelligēda est, quod non intrant tot de Iudaeis quorū sunt omnes qui praordinati sunt ad vitam, quia non solum Iudaei sunt praedestinati. vel potest dici quod non loquitur de praordinatione praedestinationis: sed preparationis qua per legem disponebatur ad vitam. Vel potest dici quod non intrauerunt in primitiua ecclesia tot, quia cum plenitudo gentiū intrauerit, tūc oīs Israēl saluus fiet in ecclesia finali.

Vtrum praedestinitis certa sit sua praedestinatio.

QVINTO quaeritur. vtrum praedestinitis sit certa sua praedestinatio. Et videtur quod sic. quia vt dicitur prima Ioan. 3. vnctio docet nos de omnibus, & intelligitur de omnibus pertinentibus ad salutem: sed praedestinatio maxime pertinet ad salutem, quia est causa salutis. ergo per vnctionem receptam, omnes homines certi redduntur de sua praedestinatione. ergo &c.

¶ 2 Præ. Diuinae bonitati conuenit, cuius est optima optimo modo facere vt homines optimo modo ducat ad praemium: sed optimus modus videtur vt vnusquisque sit certus de suo praemio. ergo vnusquisque certus redditur, quod ad praemium perueniet, qui illuc est perueniturus, & sic iam quod prius.

¶ 3 Præ. Dux exercitus oēs quos a scribit ad meritum pugnae, a scribit etiam ad praemium vt sic sunt certi de merito, sic sint certi de praemio: sed homines certi sunt, quod sunt in statu merendi. ergo & certi sunt quod ad praemium peruenient.

SED CONTRA Ecclesiasti. 9. Nemo scit vtrum odio vel amore dignus sit.

RESPON. Dicendum, quod non est Deo inueniens alicui suam praedestinationem reuelare: sed secundum legem communem, non est conueniens, vt omnibus reueletur duplici ratione. Quarum prima potest sumi ex parte eorum, qui non sunt praedestinati. si enim omnibus praedestinitis sua praedestinatio nota esset, tunc omnibus nō praedestinitis certum esset se praedestinos esse, ex hoc quod se praedestinos nesciunt. hoc quodammodo eos in desperationem induceret.

Secunda ratio potest sumi ex parte praedestinatorum. securitas enim negligentiam parat. si autem certi essent de sua praedestinatione, securi essent de sua salute, & ideo non tantam sollicitudinem haberent ad vitanda peccata. Et propter hoc diuina providentia salubriter est ordinatum, vt homines suā praedestinationē vel reprobationem ignorent.

AD PRIMVM dicendum, quod cum dicitur quod vnctio &c. intelligendum est de illis, quorum cognitio ad salutem pertinet, non de omnibus qui secundum se ad salutem non pertinent. Cognitio autem praedestinationis non est necessaria ad salutem, & si praedestinatio sit necessaria.

AD SECVNDVM dicendum, q̄ non est conueniens modus dandi praemium, certitudo praemio habendo certitudine absoluta. Sed conueniens modus est, vt illi cui praemium praeparatur, certitudo conditionata, hoc est quod perueniet, nisi ex seipso deficiat, & talis certitudo videtur praedestinato per virtutem spei infunditur.

AD TERTIVM dicendum, quod hoc non potest alicui per certitudinem esse notum, vtrum sit in statu merendi, quamuis ex aliquibus coniecturis hoc possit pbabiliter existimare. habitus autem merendi cognoscitur, nisi per actus. Actus autem merendi gratuitarum maximam similitudinem habent ad actus virtutum acquiratarum, vt non possit de facili per huiusmodi actus de gratia certitudo haberi, nisi forte ex reuelatione certitudo accipitur speciali privilegio. Et praeterea in pugna exercitus ille, qui est a duce exercitus ad pugnam accipitur, non certificatur de praemio, nisi conditionate: quia non coronabitur, nisi qui legitime certauerit.

Q. de scientia Dei, art. 11.

Ex ar. p̄re.

Ang. mo. Sec. dno. in. a. fi. mo.

In se. dno. in. a. fi. mo.

Art. 1.